

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 6013201783
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6013201783.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieцelovej a JUDr. Viery Pepelovej, v spore žalobkyne: JUDr. Ľubica Flíderová, so sídlom kancelárie Trhová 1, 960 01 Zvolen, správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo „v likvidácii“, so sídlom 991 35 Dačov Lom, IČO: 00 208 612, zas. advokátkou JUDr. Evou Háberovou, so sídlom Trhová 1, 960 01 Zvolen proti žalovanému: JUDr. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y., občan SR, zast. advokátom JUDr. Jozefom Veselým, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, o zaplatenie 95 592,-eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 41Cbi/2/2016-267 z 5. októbra 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 41Cbi/2/2016-267 z 5. októbra 2017 p o t v r d z u j e.
- II. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 41Cbi/2/2016-267 zo dňa 05. 10. 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 95 592,-eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 02. 03. 2013 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (1. výrok). Súčasne rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobkyni (2. výrok). Tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za žalobu vo výške 5 735,50 eur.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenou na Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 25. 11. 2013 domáhala voči žalovanému, ako predchádzajúcemu správcovi konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Dačov Lom „v konkurze“, zaplatenia náhrady škody vo výške 86 680,22 eur spolu s úrokom

z omeškania vo výške 8,75% ročne od 02. 03. 2013 do zaplata. Žalobkyňa v návrhu uviedla, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 47-24K/414/97-K1-852 zo dňa 31. 10. 2012, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“), sp. zn. 4Obo/94/2012 zo dňa 28. 12. 2012, bol JUDr. A., so sídlom L., zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Dačov Lom „v konkurze“ a zároveň bola za správcu konkurznej podstaty ustanovená JUDr. Ľubica Flíderová, so sídlom Trhová 1, Zvolen. Žalovanému bola konkurzným súdom v uznesení, ktorým bol zbavený funkcie správcu, uložená povinnosť riadne informovať novoustanoveného správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady do 15 dní od právoplatného rozhodnutia súdu. Žalobkyňa po tom, ako bola právoplatne ustanovená do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu, vyzvala doporučenými zásielkami - výzvami zo dňa 15. 02. 2013 a 16. 04. 2013 žalovaného, aby jej podal informácie a odovzdal všetky doklady vzťahujúce sa na uvedené konkurzné konanie. Následne podala trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 Trestného zákona.

3. Žalobkyňa v žalobe ďalej uviedla, že z dokladov predložených žalovaným zistila, že konkurzný súd opatrením zo dňa 04. 06. 2010 uložil žalovanému povinnosť, aby predložil súdu priebežnú správu o speňažovaní majetku z podstaty a výpisy z účtu z peňažných ústavov, na ktorých sú uložené finančné prostriedky získané do podstaty. Žalovaný požadovaný výpis z účtov úpadcu súdu nepredložil, avšak predložil správu zo dňa 11. 06. 2010, z ktorej mohla žalobkyňa vychádzať pri koncipovaní žaloby. Z písomnej správy žalovaného zo dňa 11. 06. 2010 vyplýva, že rozdiel medzi príjmami a výdavkami do konkurznej podstaty predstavuje sumu 43 746,-eur, pričom po termíne vyhotovenia správy zo dňa 11. 06. 2010 získal žalovaný speňažovaním majetku do konkurznej podstaty podľa predložených listín zo strany žalovaného ďalší príjem, a to v sume ďalších 42 934,22 eur. Speňažením majetku úpadcu žalovaný získal sumu 86 680,22 eur. Nakoľko žalovaný žalobkyni účtovné doklady neodovzdal, ustálila žalobkyňa škodu z jej dostupných dokladov v sume 86 680,22 eur, pričom uviedla, že si vymieňuje právo zmeniť žalovanú sumu, pokiaľ zistí iný stav po dohľadani podkladov. Žalobkyňa zároveň tvrdila, že žalovaný jej neodovzdal žiadne finančné prostriedky, z čoho vyplýva, že žalovaný spôsobil žalobkyni škodu. Žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v platnom znení (ďalej len „ZKV“), na § 3 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a konštatovala, že predmetné zákonné ustanovenia sú ustanoveniami špeciálneho zákona k všeobecným ustanoveniam o náhrade škody podľa § 420 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Ďalej žalobkyňa uviedla, že naposledy vyzvala žalovaného na odovzdanie všetkých dokladov vzťahujúcich sa na predmetnú konkurznú vec, listom zo dňa 30. 08. 2013, a to v lehote do 10. 09. 2013. V tejto lehote mal žalovaný odovzdať žalobkyni všetky účtovné doklady, a teda jej mal odovzdať aj relevantný účtovný doklad, ktorý by preukázal existenciu finančných prostriedkov získaných speňažením majetku na konkurznom účte. Nakoľko tak neurobil, žalovaným získané finančné prostriedky speňažením majetku úpadcu vo výške 86 680,22 eur nie sú súčasťou majetku úpadcu, a teda veriteľom úpadcu vznikla škoda.

4. Žalobkyňa si uplatnila priamu škodu v sume 86 680,22 eur a ušlý zisk, ktorý, s poukazom na platnú úrokovú sadzbu Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, stanovenú v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., predstavuje úrok 8,75 % ročne, ktorá výška bola platná k prvému dňu omeškania s plnením dlhu, t. j. ku dňu 02. 03. 2013. Žalobkyňa zároveň požiadala o oslobodenie od platenia súdneho poplatku v súlade s § 138 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), nakoľko to odôvodňujú jej pomery a nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovania práva.

5. Žalovaný sa napriek uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 49Cbi/10/2013-34 zo dňa 25. 03. 2014 k žalobe žalobkyne písomne nevyjadril, len uplatnil námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi E. F. z dôvodu, že predchádzajúci správca JUDr. V. je v blízkom príbuzenskom vzťahu so zákonnou sudkyňou. K meritu veci však žalovaný nezaujal žiadne stanovisko.

6. Na základe žalovaným vznesenej námietke zaujatosti, Najvyšší súd SR uznesením, č. k. 4Ndob/6/2015-64 zo dňa 28. 05. 2015, sudkyňu Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Evu Kmeťovú z prejednávania a rozhodovania veci vylúčil.

7. Krajský súd v Banskej Bystrici následne dňa 04. 09. 2015 postúpil spis podľa § 104a O. s. p. Okresnému súdu Veľký Krtíš ako súdu vecne a miestne príslušnému podľa § 9 ods. 1 O. s. p., poukazujúc na stanovisko najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR 7/2014 pod poradovým číslom 99, v ktorom vyslovil, že ak správca konkurznej podstaty pri výkone funkcie spôsobí škodu, tak na prejednanie a rozhodnutie sporu o náhradu škody je vecne a miestne príslušný okresný súd podľa všeobecných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pretože spor o náhradu škody nie je sporom vyvolaným konkurzom v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. j/ O. s. p.

8. Žalobkyňa podaním doručeným Okresnému súdu Veľký Krtíš dňa 25. 01. 2016 požiadala súd o pripustenie zmeny žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 95 592,-eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 02. 03. 2013 do zaplatenia. Súdu predložila 27 individuálnych zmlúv a rozhodnutí o povolení vkladu katastrálneho úradu v prospech kupujúcich, kde sčítaním všetkých kúpnych cien, ktoré mali vyplatiť jednotliví kupujúci pri speňažení majetku do konkurznej podstaty, mala byť vyplatená kúpna cena spolu v sume 51 846,-eur, čo je o 8 911,78 eur viac, než uplatnila v pôvodnom žalobnom návrhu. Okresný súd Veľký Krtíš uznesením, č. k. 7Cb/158/2015-100 zo dňa 03. 02. 2016, právoplatným dňa 23. 02. 2016, v súlade s ust. § 95 ods. 1 O. s. p. pripustil zmenu návrhu v znení „Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke do konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Dačov Lom „v konkurze“, so sídlom Dačov Lom, IČO: 00 208 612, škodu vo výške 95 592,-eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne z dlžnej sumy 95 592,-eur od 02. 03. 2013 až do zaplatenia, to všetko v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku“.

9. Na pojednávaní Okresného súdu Veľký Krtíš dňa 09. 06. 2016 žalovaný namietol nepríslušnosť označeného prvoinštančného súdu na prejednanie veci s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Rimavská Sobota proti žalovanému v obdobnej veci, pričom okresný súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie. Krajský súd v Banskej Bystrici tento rozsudok zrušil a uviedol, že na konanie je príslušný krajský súd, nakoľko ide o spor vyvolaný konkurzom vedeným na majetok úpadcu, kde žalovaný vykonával funkciu správcu konkurznej podstaty, pri výkone ktorej mal porušiť svoju povinnosť. Vzhľadom na vznesenú námietku nepríslušnosti Okresný súd Veľký Krtíš podaním zo dňa 15. 06. 2016 vyslovil nesúhlas s postúpením veci a spis predložil na rozhodnutie nadriadenému súdu v zmysle § 105 ods. 3 O. s. p..

10. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený uznesením, č. k. 43Ncb/6/2016-249 zo dňa 14. 07. 2016 rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Veľký Krtíš s postúpením veci, sp. zn. 7Cb/158/2015 z Krajského súdu v Banskej Bystrici na Okresný súd Veľký Krtíš je dôvodný a že na prejednanie a rozhodnutie veci je príslušný Krajský súd v Banskej Bystrici, na ktorý bol po právoplatnosti uznesenia spis postúpený a ďalej bol vedený pod sp. zn. 41Cbi/2/2016.

11. Žalovaný z dôvodu, že žalobkyňa rozšírila žalobu až po uplynutí troch rokov, odkedy sa stala

správcom konkurznej podstaty a kedy sa mohla dozvedieť o vzniknutej škode, vzniesol v priebehu konania námietku premĺčania nároku na zaplatenie rozdielu medzi sumou 99 592,-eur s príslušenstvom a pôvodne uplatnenou sumou 86 680,22 eur. Uviedol tiež, že žalovaný všetky finančné prostriedky vložil do spoločnosti CI Holding, a preto súdu navrhol, aby dal dotaz na správcu konkurznej podstaty úpadcu CI Holding, či predmetná pohľadávka bola uplatnená v konkurznom konaní, aký je predpoklad na uspokojenie tejto pohľadávky, resp. aký je predpoklad úspešnosti uspokojenia nejakých finančných prostriedkov.

12. Súd návrh žalovaného na vykonanie dokazovania znaleckým dokazovaním a dotazom na správcu konkurznej podstaty CI Holding E. zamietol a žalobe vyhovel.

13. Súd prvej inštancie, poukázaním na § 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), vzhľadom na to, že žalovaný v konaní nenamietal skutkové tvrdenia žalobkyne o tom, že žalovaný nevydal finančné prostriedky získané speňažením konkurznej podstaty žalobkyne, ale namietal iba uplatnenú výšku škody, považoval zhodné skutkové tvrdenia za dokázané a v zmysle zásady hospodárnosti dokazovanie v tomto smere nevykonával. Súd nevyhovel návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania s poukazom

na skutočnosť, že z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalovaný nemá žiadne doklady k dispozícii, nakoľko niektoré vydal žalobkyne a niektoré mu boli odobraté pri domovej prehliadke orgánmi činnými v trestnom konaní. Nakoľko však žalobkyňa nemala zo strany žalovaného odovzdané účtovné doklady a orgány činné v trestnom konaní žalobkyne žiadne listinné dôkazy nevydali, za takéhoto stavu by znalecké dokazovanie ohľadne ustálenia výšky škody nebolo možné, keďže pre objektívne vypracovanie znaleckého posudku neexistujú relevantné listinné doklady. Súd nepripustil ani návrh na vykonanie dokazovania dotazom správcovi konkurznej podstaty úpadcu CI Holding z dôvodu, že zo strany žalovaného nebol predložený žiadny relevantný dôkaz o tom, že by finančné prostriedky vložil do tejto spoločnosti. Naopak, žalobkyňa tvrdila, že v tomto prípade nedošlo k vloženiu finančných prostriedkov do tejto nebankovej spoločnosti, nakoľko o tom neexistujú žiadne relevantné dôkazy. Za takto zisteného skutkového stavu, keď dôkazné bremeno preukázania, že žalovaný finančné prostriedky vložil na účet úpadcu CI Holding, je na žalovanom, ktorý to nepreukázal, ďalšie dopĺňanie dokazovania považoval súd za nadbytočné.

14. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 47-24K7414/97-K1-852 zo dňa 31. 10. 2012, právoplatné dňa 14. 02. 2013, ktorým bol JUDr. A. zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo „v konkurze“ Dačov Lom a ktorým bola za správcu konkurznej podstaty ustanovená JUDr. Ľubica Flíderová. Súd uložil JUDr. A. povinnosť riadne informovať novoustanoveného správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia a zároveň mu uložil povinnosť predložiť súdu správu o jeho činnosti od vyhlásenia konkurzu, správu o príjmoch a výdavkoch konkurznej podstaty úpadcu v tabuľkovej forme, položkovite a správu o hotových výdavkoch od vyhlásenia konkurzu. Krajský súd uložil doterajšiemu aj novoustanovenému správcovi povinnosť predložiť v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podpísaný protokol o odovzdaní a prevzatí všetkých dokladov. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že JUDr. A. bol do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu ustanovený rozhodnutím schôdze konkurzných veriteľov zo dňa 08. 02. 2005. Dôvodom odvolania JUDr. A. z funkcie správcu konkurznej podstaty bola skutočnosť, že mu dňom 15. 05. 2012 bol pozastavený výkon funkcie správcu, následkom čoho mal súd za to, že podľa § 8 ods. 5 ZKV počas pozastavenia výkonu správcovskej činnosti správca nemôže vykonávať správcovskú činnosť, čím vznikla prekážka, ktorá bráni v riadnom pokračovaní a ukončení konkurzného konania.

15. Napriek povinnosti uloženej súdom žalovanému, tento novoustanovenej správkyni doklady úpadcu neodovzdal a neurobil tak ani napriek výzvam žalobkyne zo dňa 15. 02. 2013 a 16. 04. 2013, následkom čoho žalobkyňa podala trestné oznámenie pre marenie konkurzného a vyrovnacieho konania. Následne žalovaný odovzdal časť dokladov úpadcu žalobkyne, a to Protokolom o odovzdaní a prevzatí konkurznej agendy zo dňa 10. 06. 2013. Z tohto protokolu vyplýva, že odovzdal hlavnú korešpondenciu, súpis pohľadávok, prihlášky pohľadávok, zmeny

veriteľov, prihlášky proti podstate, znalecké posudky a rôznu korešpondenciu. Účtovníctvo úpadcu však žalobkyni neodovzdal.

16. Žalovaný následne zaslal konkurznému súdu správu zo dňa 11. 06. 2010, z ktorej vyplýva, že jeho hotové výdavky ako správcu predstavujú sumu 1 268,05 eur, náklady podstaty, ktoré vyšpecifikoval, sú v sume 31 747,12 eur a príjmy do podstaty sú v sume 74 681,34 eur. Príjem do podstaty pozostáva zo speňaženia v sume 332 622,-eur, z inej činnosti (úroky) v sume 158,34 eur a príjmov z nájomného v sume 41 901,-eur. Žalobkyňa rozdiel týchto súm, t. j. 43 746,-eur považovala za škodu úpadcu, nakoľko jej žalovaný žiadne finančné prostriedky úpadcu nevydal. Žalobkyňa požadovala ďalšiu škodu v sume 42 934,22 eur, čo predstavuje ďalší príjem, ktorý získal žalovaný po termíne vyhotovenia správy zo dňa 11. 06. 2010. Celkom škoda, ktorú žalobkyňa uplatnila, je v sume 86 680,22 eur s príslušenstvom.

17. Žalobkyňa v priebehu konania získala kúpne zmluvy, ktorými nájomcovia bytov odkúpili byty do svojho vlastníctva, ako aj rozhodnutia o vklade týchto zmlúv do katastra nehnuteľností a sčítaním kúpnych cien, ktoré zaplatili žalovanému ako bývalému správcovi konkurznej podstaty úpadcu zistila, že suma získaná z predaja majetku úpadcu žalovaným je vyššia, než akú uplatňovala v pôvodnej žalobe. Podaním zo dňa 22. 01. 2016 preto rozšírila žalobný návrh o zaplatenie 8 911,78 eur s príslušenstvom. Súd uznesením v súlade s § 95 ods. 1 O. s. p. pripustil zmenu návrhu tak, ako žiadala žalobkyňa.

18. Žalovaný tvrdil, že mal finančné prostriedky vložiť do spoločnosti CI Holding, avšak ohľadne takéhoto tvrdenia neexistujú žiadne listinné dôkazy a žalobkyňa toto tvrdenie poprela.

19. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 470 ods. 1, 2 C. s. p., § 8 ods. 2, 5 ZKV, § 420 ods. 1, 3 OZ a konštatoval, že žalobkyňa sa v konaní domáhala od žalovaného nárokov zo zodpovednosti za škodu. Pre zistenie, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu, súd skúmal, či sú naplnené objektívne a subjektívne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie žalovaného. Medzi žalobkyňou a žalovaným nebolo sporné, že žalovaný finančné prostriedky po zbavení funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu žalobkyni neodovzdal. Žalovaný namietal len objektívnosť výpočtu a uplatnenia výšky uplatnenej škody. V konaní nebolo zistené, na aký účel žalovaný finančné prostriedky použil, avšak pre posúdenie skutočnosti, či žalobkyni škoda vznikla, táto skutočnosť vplyv nemá. Žalovaný bol totiž povinný po zbavení funkcie správcu konkurznej podstaty v súdom uloženej lehote odovzdať žalobkyni všetky finančné prostriedky úpadcu spolu s kompletnou dokumentáciou úpadcu, vrátane jeho účtovníctva. Bol teda povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, výslovne upravenou v § 8 ods. 2 ZKV, ktorá povinnosť bola zo strany žalovaného porušená. Súd prvej inštancie uviedol, že pojem „postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou“, v zákone o konkurze a vyrovnaní, ani v iných právnych predpisoch, v ktorých sa tento pojem nachádza, nie je obsahovo vymedzený, zdôraznil však, že jeho obsah vymenovaním konkrétnych postupov správcu ani nie je objektívne možné pozitívne vymedziť. Poukázal na náročnosť výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty, vyžadujúceho príslušné vzdelanie aj skúsenosti zaručujúce, že ho môžu vykonávať iba osoby, ktoré svoju odbornú zdatnosť preukážu a ktoré sú následne zapísané v zozname správcov konkurznej podstaty.

20. Súd prvej inštancie mal za to, že neodovzdanie finančných prostriedkov žalobkyni ako novej správkyni konkurznej podstaty úpadcu zo strany žalovaného, ako bývalého správcu konkurznej podstaty, je konaním v rozpore s konaním s odbornou starostlivosťou, pričom je na posúdení orgánov činných v trestnom konaní, či takéto konanie napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu.

21. Vzhľadom na uvedené mal súd za jednoznačne preukázané, že žalovaný svojim postupom porušil právnu povinnosť vyslovenú v § 8 ods. 2 ZKV, keďže predajom konkurznej podstaty získal finančné prostriedky, ktoré žalobkyni neodovzdal. Spornou v konaní ostala otázka, či žalobkyňou požadovaná suma je skutočnou škodou. Súd konštatoval, že žalobkyňa pri ustálení výšky škody vychádzala z písomnej správy spísanej a podpísanej žalovaným.

Súd považoval túto listinu za prehlásenie žalovaného, že finančné prostriedky v ňom v deklarovanej výške prijal. Žalobkyňa žalovaným uvádzané hotové náklady a výdavky odpočítala od získaného príjmu, a to napriek skutočnosti, že hodnoverne neboli žalovaným preukázané a zdokladované. Za škodu považovala len žalovaným deklarovanú výšku príjmu, od ktorej boli odpočítané ním uvádzané náklady a výdavky. Po rozšírení žalobného petitu žalobkyňa hodnovernými listinnými dôkazmi, a to kúpnyimi zmluvami preukázala, že suma získaná žalovaným je o čiastku 8 911,78 eur vyššia, než ako požadovala priznať v pôvodnej žalobe. Z týchto dôvodov mal súd za to, že žalobkyňa hodnoverným spôsobom preukázala,

aké finančné prostriedky žalovaný získal a pokiaľ žalovaný nepreukázal, že tieto finančné prostriedky účelne využil na hotové výdavky, resp. náklady (nakoľko dôkazné bremeno preukázania týchto skutočností bolo na žalovanom), mal súd žalobkyňou uplatnenú škodu

95 592,-eur za dostatočne preukázanú. Pri rozhodovaní súd vzal do úvahy aj skutočnosť,

že práve žalovaný neodovzdaním účtovníctva úpadcu sťažil žalobkyni uplatňovanie škody a jej vierohodné preukázanie. V rámci konania žalovaný namielol, že výška škody zo strany žalobkyne nebola dostatočným spôsobom preukázaná a žiadal vykonať znalecké dokazovanie. Súd v tejto súvislosti poukázal na princíp spravodlivosti garantovaný v článku 2 C. s. p. a uviedol, že požadovať od žalobkyne preukázanie škody ďalšími dôkazmi ako tými, ktoré mala od žalovaného k dispozícii, je nemožné. Za daný stav v celom rozsahu zodpovedá žalovaný, ktorý nesplnenie si svojej povinnosti vydať úplnú účtovnú agendu úpadcu žalobkyni

chce využiť vo svoj prospech, čo by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti. Súd mal teda za preukázané, že žalovaný spôsobil žalobkyni škodu, a to protiprávnym konaním, pričom

je daná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate s odbornou starostlivosťou.

22. Vo vzťahu k zavineniu, ako ďalšiemu z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, súd dospel k záveru, že žalovaný vznik škody zaviniel, pretože v konaní žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že škodu nezaviniel.

23. K námietke premlčania rozdielu medzi sumou 95 592,-eur s príslušenstvom

a pôvodne uplatnenou sumou 86 680,22 eur, vznesenej žalovaným, súd prvej inštancie konštatoval, že uznesenie o ustanovení žalobkyne do funkcie správcu konkurznej podstaty nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 02. 2013, pričom o rozšírenie žalobného petitu požiadala podaním doručeným súdu dňa 26. 01. 2016, teda v lehote troch rokov, odkedy sa právoplatne stala správkyňou konkurznej podstaty úpadcu. Z týchto dôvodov považoval súd námietku premlčania za nedôvodnú a doplnil, že žalobkyňa nemá kompletne účtovníctvo úpadcu odovzdané doposiaľ, a preto je možné, že sa ešte aj v budúcnosti môže dozvedieť, že škoda žalobcu je ešte vyššia. Z tohto dôvodu nie je možné počítať lehotu od dátumu právoplatnosti uznesenia o ustanovení žalobkyne do funkcie správcu konkurznej podstaty, nakoľko samotný protokol o odovzdaní časti agendy úpadcu je zo dňa 10. 06. 2013. Do tohto termínu žalobkyňa nemala k dispozícii žiadne doklady, a teda ani žiadnu vedomosť o škode.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú v celom rozsahu a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni škodu tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku, spolu so zákonným úrokom z omeškania od doby, kedy mal žalovaný finančné prostriedky vydať žalobkyni, teda odkedy je v omeškani so splnením tejto povinnosti.

25. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni, ktorá mala v konaní plný úspech, priznal nárok na ich náhradu.

26. Nakoľko žalobkyňa uznesením zo dňa 25. 03. 2014 bola oslobodená od povinnosti platiť súdny

poplatok spojený s podaním žaloby, súd podľa § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, zaviazal neúspešného žalovaného na povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za žalobu, vypočítaný podľa Položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov (6% zo žalovanej sumy, t. j. 5 735,52 eur), po zaokrúhlení podľa § 7a písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb., predstavujúci sumu 5 735,50 eur.

27. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v celom jeho rozsahu, poukajúc na opodstatnenosť dôvodov zrušenia rozsudku v zmysle § 389 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C. s. p. Žalovaný považuje odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za predčasný a nepreskúmateľný, súd podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotil dôkazy, resp. dôkazy nevykonal a vec nesprávne právne posúdil.

Navrhol odvolaním napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

28. Žalovaný v odvolaní namietol, že vo veci nerozhodoval vecne a miestne príslušný súd. Poukázal na stanovisko NS SR zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2014, por. č. 99, podľa ktorého ak správca konkurznej podstaty pri výkone funkcie spôsobí škodu, tak na prejednanie a rozhodnutie sporu o náhradu škody je vecne a miestne príslušný okresný súd podľa všeobecných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pretože spor o náhradu škody nie je sporom vyvolaným konkurzom v zmysle ust. § 88 ods. 1 písm. j/ O. s. p. Žalovaný uviedol, že na pojednávaní

na Okresnom súde Veľký Krtíš (ďalej tiež „OS Veľký Krtíš“) konanom dňa 09. 06. 2016, namietol príslušnosť OS Veľký Krtíš, nakoľko v tom období spory z titulu náhrady škody voči jeho osobe ako bývalému správcovi konkurznej podstaty boli vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej tiež „KS v Banskej Bystrici“). Menovaný krajský súd uznesením,

č. k. 43Ncb/6/2016-249 rozhodol, že nesúhlas OS Veľký Krtíš s postúpením veci

z KS v Banskej Bystrici na OS Veľký Krtíš je dôvodný a na prejednanie a rozhodnutie veci

je príslušný KS v Banskej Bystrici, ktorému bol spis po právoplatnosti uznesenia postúpený a ďalej vedený pod sp. zn. 41Cbi/2/2016. Žalovaný tvrdí, že KS v Banskej Bystrici nemal právomoc rozhodnúť, nakoľko podľa § 12 ods. 3 O. s. p. o prikázaní veci rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa má vec prikázať.

Tým, že KS v Banskej Bystrici nepredložil vec NS SR, ale sám rozhodol, porušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

29. Vo vzťahu k samotnej škode a ustáleniu jej výšky žalovaný súdu prvej inštancie vytkol predčasnosť a nepreskúmateľnosť jeho rozsudku. Tvrdí, že rozsudok sa javí

ako jednostranný v prospech žalobkyne, ktorej súd bezvýhradne uveril, kým všetky žalovaným navrhnuté návrhy na vykonanie dokazovania bezdôvodne zamietol. Žalovaný namietol,

že mu nie je jasné, z čoho žalovaná suma 95 592,-eur pozostáva a akým spôsobom k nej žalobkyňa dospela. Súdu tiež vytkol, že mal dôsledne skúmať predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a zavinenie, čo však podľa názoru žalovaného neurobil. Tvrdí, že uvedené predpoklady vzniku nároku na náhradu škody neboli splnené a preukázané. Žalovaný súdu prvej inštancie ďalej vytkol, že zamietol jeho návrh

na vykonanie znaleckého dokazovania napriek tomu, že výška škody bola počas celého konania sporná, ďalej že zamietol návrh na výsluch svedka Mgr. S., správcu konkurznej podstaty úpadcu CI Holding, a. s., kde boli vložené finančné prostriedky za účelom ich zhodnotenia

a čo najlepšieho uspokojenia veriteľov. Tvrdí, že stále prebiehajú konania ohľadne prinavrátenia majetku, ich následné speňaženie a je predpoklad na pomerné uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov. Uvedený dôkaz žalovaný považuje za dôležitý

pre posúdenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

30. Žalovaný vyslovil, že správca konkurznej podstaty vykonáva svoju činnosť na základe osobitného zákona a jeho činnosť nemôže byť posudzovaná ako podnikanie pre účely možnej aplikácie Obchodného zákonníka na takýto vzťah. Pokiaľ sa žalobkyňa v konaní domáha zaplatenia žalovanej sumy proti žalovanému ako bývalému správcovi konkurznej podstaty úpadcu, súd na tento druh zodpovednosti musí aplikovať podporne úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku. Správca konkurznej podstaty pri plnení úloh správcu nie je podnikateľom podľa § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), rovnako jeho činnosť nie je podnikaním podľa § 2 ods. 1 ObchZ, pretože nespĺňa všetky pojmové znaky podnikania, a teda na zodpovednosť správcu konkurznej podstaty nemožno aplikovať ustanovenie zákona o zodpovednosti štatutárnych orgánov obchodnej spoločnosti za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom funkcie. Poukázaním na rozsudok NS SR,

sp. zn. 1Obo/10/2014 zo dňa 29. 07. 2015 uviedol, že správca konkurznej podstaty vykonáva svoju funkciu na základe osobitného zákona, ide o osobitný procesný subjekt, ktorý má samostatné postavenie voči konkurzným veriteľom, ako aj úpadcovi a nemožno ho považovať za zástupcu konkurzných veriteľov ani za zástupcu úpadcu. Zmätočnosť rozsudku žalovaný vzhliada aj v tom, že súd nerozlišoval vydanie finančných prostriedkov a náhradu škody.

31. Žalovaný ďalej zotrval na premlčaní časti nároku. Tvrdí, že žalobkyňa sa o škodu dozvedela ustanovením jej osoby do funkcie správkynke konkurznej podstaty a nie až odovzdaním konkurznej agendy, nakoľko správa o príjmoch a výdavkoch konkurznej podstaty bola súčasťou agendy na KS v Banskej Bystrici a bola vyhotovená v období pred odvolaním jeho osoby z funkcie správcu konkurznej podstaty.

32. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadрила.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na prejednanie predmetného odvolacieho konania podľa § 34 C. s. p., po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 C. s. p.) včas (§ 362 ods. 1 prvá veta C. s. p.), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyklučuje (§ 355 ods. 1 C. s. p.), prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (ktorými je odvolací súd podľa § 379 a 380 ods. 1 C. s. p. viazaný), bez nariadenia pojednávania (keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

34. Odvolací súd, rešpektujúc princíp verejnosti konania ako jednu z ústavných procesných záruk práva na súdnu a inú právnu ochranu, postupoval podľa § 219 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p. a potvrdzujúci rozsudok verejne vyhlásil s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil spôsobom zakotveným v ust. § 219 ods. 3 C. s. p.

35. Predmetom sporu je žalobkyňou uplatnené právo na zaplatenie sumy 95 592,-eur z titulu náhrady škody vzniknutej tým, že žalovaný po tom, ako bol zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu, nevrátil do konkurznej podstaty finančné prostriedky získané speňažením majetku úpadcu. V predmetnom spore rozhodol rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici, vo vzťahu ku ktorému žalovaný vzniesol námietku spočívajúcu v tvrdení, že vo veci nerozhodoval ako príslušný súd, čím bolo podľa jeho názoru porušené právo žalovaného na spravodlivý proces a naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/, b/ C. s. p.

36. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, č. k. 47-24K/414/1997-283 zo dňa 18. 03. 1999 vyhlásil na majetok dlžníka Poľnohospodárske družstvo Dačov Lom „v likvidácii“, IČO: 00 208 612, konkurz.

37. Podľa § 9 ods. 3 O. s. p., účinného v čase vyhlásenia konkurzu, krajské sudy ako sudy prvého stupňa v obchodných veciach prejednávajú konkurzy a vyrovnania, vrátane sporov týmito konaním vyvolaných, s výnimkou vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

38. Podľa § 372n O. s. p., ak sa konkurzné alebo vyrovnacie konanie začalo do 31. decembra 2005 na súde, ktorý je príslušný podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2005, je tento súd príslušný aj na konanie v sporoch vyvolaných a súvisiacich s konkurzným a vyrovnacím konaním, s výnimkou vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov aj po 31. decembri 2005.

39. Je zrejmé, že konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený za účinnosti zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb.

40. Podľa § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace, sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov. Rovnako aj konkurzy a vyrovnania vyhlásené na základe návrhu podaného pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace, sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov (§ 206 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.).

41. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 veta prvá C. s. p.). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 C. s. p.).

42. Podľa § 20 písm. d/ C. s. p., namiesto všeobecného súdu žalovaného je na konanie príslušný výlučne súd, na ktorom prebieha konkurzné konanie alebo reštrukturalizačné konanie, ak ide o spor vyvolaný osobitnou povahou týchto konaní, okrem sporov o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

43. Podľa § 43 ods. 2 C. s. p., ak súd, ktorému bol spor postúpený, s postúpením nesúhlasí, bezodkladne predloží súdny spis bez rozhodnutia spoločne nadriadenému súde na rozhodnutie o príslušnosti; ak ide o spor o miestnu príslušnosť, predloží súdny spis svojmu nadriadenému súde. Týmto rozhodnutím sú sudy viazané.

44. Z obsahu spisu vyplýva, že spor bol na základe námietky žalovaného dňa 15. júna 2016 postúpený Okresným súdom Veľký Krtíš Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorý následne uznesením zo dňa 14. 07. 2016 vyslovil, že na prejednanie a rozhodnutie veci je vecne a miestne príslušný Krajský súd v Banskej Bystrici. Je zrejmé, že krajský súd s postúpením veci okresným súdom súhlasil, čím námietke žalovaného vyhovel. Vec v prvej inštancii prejednal súd, na ktorom prebieha konkurzné konanie, ktorý nemožno považovať za nepríslušný súd. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/, b/ C. s. p. spočívajúci v tvrdení, že uvedeným postupom vo veci bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces a neboli splnené procesné podmienky, odvolací súd vyhodnotil za neopodstatnený.

45. Rovnako za nedôvodné považuje odvolací súd tvrdenie žalovaného o nepreskúmateľnosti rozsudku prvoinštančného súdu, ako aj jeho tvrdenie o nesprávnom vyhodnotení, resp. nevykonaní dôkazov súdom prvej inštancie.

46. Podľa § 132 ods. 1 C. s. p., v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie

strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 C. s. p.). Citované ustanovenie je vyjadrením nezávislého postavenia súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykoná, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. Preto nevykonanie všetkých dôkazov navrhnutých stranami sporu nemožno kvalifikovať ako znemožnenie uskutočňovať procesné práva patriace sporovej strane v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). O takýto stav by išlo vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnuť vykonanie dôkazov, čo sa však v predmetnom prípade nestalo. Pokiaľ súd na procesné úkony účastníka (sporovej strany) reaguje primeraným, zrozumiteľným spôsobom, v súlade s platným procesným poriadkom a nevykonanie dôkazov odôvodní ústavne akceptovateľným spôsobom, nemožno jeho postup spočívajúci v nevykonaní navrhovaných dôkazov hodnotiť ako žalovaným namietané porušenie práv na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

47. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v označenom zákonom ustanovení spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa žalobkyňa svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre strany prejednávaneho sporu a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností procesných strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu. Súd prvej inštalcie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal s predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu. Odôvodnil, z akého dôvodu nevyhovela návrhu žalovaného na vykonanie znaleckého dokazovania, ako aj návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom svedka, správcu konkurznej podstaty úpadcu CI Holding (bod 21. prvoinštančného rozsudku). Rozsudok je podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnený vyčerpávacím spôsobom. Odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa - žalovaného. Iba samotná skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia.

48. Námietku žalovaného spočívajúcu v tvrdení, že súd prvej inštalcie nesprávne právne posúdil premlčanie časti uplatneného nároku, odvolací súd považuje za neopodstatnenú, stotožňujúc sa s odôvodnením uvedeným v 43. bode napadnutého rozsudku súdu prvej inštalcie. Žalobkyňa bola za správkyňu konkurznej podstaty úpadcu ustanovená uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 47-24K 414/97-KI-852 zo dňa 31. 10. 2012, právoplatným dňa 14. 02. 2013. Žalovaný nárok rozšírila písomným podaním zo dňa 22. 01. 2016, súdu prvej inštalcie doručeným 26. 01. 2016, v lehote troch rokov odo dňa, kedy bola právoplatne ustanovená do funkcie správkyne konkurznej podstaty úpadcu. Nad rámec uvedeného súd prvej inštalcie skonštatoval, že žalovaný ako predchádzajúci správca konkurznej podstaty úpadcu žalobkyni odovzdal časť konkurznej agendy až dňa 10. 06. 2013 a do tohto dátumu žalobkyňa nemala k dispozícii žiadne doklady, ani vedomosť o škode. Odvolací dôvod spočívajúci v tvrdení, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 písm. h/ C. s. p., podľa názoru odvolacieho súdu nebol naplnený.

49. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

50. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bola žalobkyňa, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej je podľa § 420 C. s. p. prípustné dovolanie, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému

subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha [dovolací návrh (§ 428 C. s. p.)].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona, zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).